

Arrest

nr. 61 620 van 17 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 januari 2011 om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, verklaart op 10 december 1999 België te zijn binnengekomen en dient op 17 december 1999 een asielaanvraag in.

Op 9 februari 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 februari 2000 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 31 oktober 2002 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 19 april 2005 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Bij arrest nr. 159.948 van 12 juni 2006 verwerpt de Raad van State het beroep van verzoeker.

Op 31 mei 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk, hij wordt in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor twaalf maanden.

Op 9 februari 2009 wordt het tijdelijk verblijf van verzoeker verlengd tot 4 april 2010.

Op 2 april 2009 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden.

Op 15 maart 2010 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden.

Op 23 april 2010 wordt het tijdelijk verblijf van verzoeker verlengd tot 4 april 2011.

Op 31 december 2010 wordt verzoeker opgesloten in de gevangenis.

Uit een verklaring van het OCMW van Antwerpen van 21 januari 2011 blijkt dat verzoeker een leefloon ontvangt sinds 1 juni 2010.

Op 28 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"Gelet op artikel 13 §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde A., B. geboren te K. op 13.11.1964, onderdaan van Georgië (Rep.), verblijvende te (...)

- gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van artikel 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 en 12 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verdere verlenging van dit tijdelijk verblijf werden vermeld op onze instructies dd.23/04/2010: "een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst, loonfiches,...) + recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW) + recent schoolattest voor dochter T. geldig nationaal paspoort."

Overwegende dat uit het attest dd.21/01/2011 afgeleverd door het OCMW Antwerpen dat wordt voorgelegd door betrokkene, blijkt dat hij ten laste viel van de Belgische Staat en equivalent leefloon genoot van 01/06/2010 tot 31/12/2010 ten bedrage van 6246,53 euro. Hiermee komt hij niet tegemoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Hij legt weliswaar ook een recent bewijs van tewerkstelling voor, maar de tewerkstelling bij het OCMW waarvoor hij een arbeidsovereenkomst en 1 loonfiche voorlegt, is niet van die aard om zijn bereidheid om niet langer ten laste te zijn van de Belgische Staat te onderstrepen gezien deze tewerkstelling pas aanving op 13/12/2010 en reeds werd onderbroken toen betrokkene van zijn vrijheid werd beroofd op 31/12/2010.

Overwegende dat volgens art.13§3, tweede lid van de wet - de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten, kan afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven "indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden" Het kind A., Tamara (°11/10/2002, nationaliteit: Oekraïne) volgt de verblijfssituatie van de vader.

Wordt besloten om aan hem:

In uitvoering van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het

*koninklijk besluit van 27 april 2007, het bevel te geven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovaakse Republiek, Slovenië, Spanje, Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland binnen de dertig dagen.
(...).”*

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voorsnog geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Genomen uit de schending van het beginsel van de onaantastbaarheid van definitief geworden administratieve rechtshandelingen die rechten toekennen, uit de schending van de regels inzake de intrekking van bestuurshandelingen, en uit de schending van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur

Doordat de bestreden beslissing op 28 januari 2011 aan verzoeker bevel geeft om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen, en daardoor gedeeltelijk terugkomt op een vroegere beslissing tot toekenning van verblijf tot 4 april 2011

Terwijl definitief geworden administratieve rechtshandelingen van individuele strekking die rechten toekennen, niet meer vatbaar zijn voor intrekking of wijziging

Toelichting bij het eerste middel:

Een administratieve rechtshandeling van individuele strekking die rechten toekent, kan maar beperkt worden ingetrokken door het bestuur die de beslissing genomen heeft.

Met name kan de intrekking maar plaatsvinden gedurende de termijn waarbinnen annulatieberoep kan worden ingesteld. Wanneer annulatieberoep werd ingesteld, dan kan de intrekking plaatsvinden tot het einde van de annulatieprocedure (meer bepaald tot aan het sluiten van de debatten).

Mocht het aan het bestuur toegelaten zijn om zonder enige beperking over te gaan tot intrekking, dan zou dit de rechtszekerheid ten zeerste in het gedrang brengen.

Eenmaal de termijn om annulatieberoep in te stellen verstreken is, staat niet aan het bestuur om te doen wat de annulatierechter (Raad van State en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) ten gevolge van het verstrijken van die termijn niet meer kan, namelijk het bij wege van een vernietiging retroactief beëindigen van het bestaan van de betrokken handeling'.

Door, in de thans bestreden beslissing, over te gaan tot gedeeltelijke intrekking van de beslissing tot toekenning van verblijfsrecht tot 4 april 2011, genomen op 23 april 2010 (stuk 2), schendt de gemachtigde van de Minister het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel.

Inzoverre het beginsel van onaantastbaarheid van definitief geworden bestuurshandelingen dient te worden beschouwd als een species van het rechtszekerheidsbeginsel, is er ook een schending van dit beginsel door de bestreden beslissing.

"Overwegende dat de wetgever, door in artikel 19 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, te bepalen dat de beroepen binnen de door de Koning bepaalde termijnen voor de afdeling administratie worden gebracht, aan de Koning de verplichting heeft opgelegd zulke termijnen vast te leggen teneinde paal en perk te stellen aan het door de wet aan de bestuurden verleende recht om bij de Raad van State procedures in te stellen waardoor de werking van de openbare diensten kan worden gehinderd; dat de wetgever, doordat hij een beroep bij de Raad van State tegen de individuele handelingen binnen die termijn mogelijk heeft gemaakt, noodzakelijkerwijze aan de administratieve overheid de mogelijkheid heeft geboden om, binnen diezelfde termijn, haar beslissing opnieuw te onderzoeken en, bijgevolg, de beslissing die onregelmatig zou zijn en daardoor vernietigd zou kunnen worden, in te trekken; dat als de Raad van State een bestuurshandeling die met machtsoverschrijding is verricht niet kan vernietigen wanneer het beroep om die handeling te vernietigen na het verstrijken van de gestelde termijn is ingesteld, het a fortiori niet aan de administratieve overheid staat om een bestuurshandeling die rechten doet ontstaan, zelfs wegens machtsoverschrijding, in te trekken wanneer de termijn is verstreken die voor het instellen van een beroep bij de Raad van State is gesteld, tenzij de handeling zulk een onregelmatigheid vertoont dat er grond bestaat om ze als niet-bestaande te beschouwen, ze door bedrog is uitgelokt of een uitdrukkelijke wetsbepaling die intrekking mogelijk maakt; dat, in casu, de door de bestreden beslissing ingetrokken handeling aan verzoekster ter kennis is

gebracht bij brief van 23 december 1992 en ingetrokken is op 6 april 1993, dat is drie en een halve maand later, na de termijn gesteld voor het instellen van het beroep tot nietigverklaring; dat die handeling definitief was geworden; dat niet wordt beweerd dat ze zulke onregelmatigheden zou bevatten dat ze als niet-bestaande zou "moeien worden beschouwd, noch dat ze door bedrog is uitgelokt: dat het middel gegrond is " (RvSt. nr.49.736 dd. 19 oktober 1994 inzake Grevisse)

Minstens is er sprake van een schending van de regels inzake de intrekking van bestuurshandelingen. Een middel dat deze schending opwerpt raakt de openbare orde, zodat er geen controle vereist is inzake het belang van verzoeker bij het opwerpen van huidig middel. Het eerste middel is gegrond."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat het verblijf van verzoeker op elk moment ingetrokken kan worden indien uit de gegevens van het administratief dossier duidelijk blijkt dat hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Er dient niet te worden gewacht tot het verstrijken van de A-kaart. Artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd aan de vreemdeling ondermeer indien hij niet meer voldoet aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. De verwerende partij wijst erop dat uit het administratieve dossier blijkt, namelijk uit het attest van het OCMW te Antwerpen, dat verzoeker ten laste viel van de Belgische staat en een equivalent leefloon genoot van 1 juni 2010 tot 31 december 2010. Hieruit kon redelijkerwijze worden afgeleid dat verzoeker reeds enige tijd ten laste valt van de staat en dus niet voldoet aan de voorwaarden die aan zijn verblijf worden gesteld. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk dat er onder die omstandigheden een einde werd gesteld aan het tijdelijk verblijf van verzoeker en dat hem bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, verwijst de verwerende partij naar rechtspraak en rechtsleer en stelt dat verzoeker niet aantoont dat er geen gewichtige redenen zouden bestaan om het verleende voordeel, het tijdelijk verblijf, te beëindigen. Er wordt derhalve geen schending van het vertrouwensbeginsel aangetoond en evenmin van het rechtszekerheidsbeginsel.

3.1.3. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat de bestreden beslissing een intrekking vormt van een definitief geworden administratieve rechtshandeling (de toekenning van een tijdelijk verblijf) die aan verzoeker rechten heeft toegekend.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 9 februari 2009 aan verzoeker de verlenging van zijn tijdelijk verblijf tot 4 april 2010 werd toegestaan met als voorwaarde voor verdere verlenging (dus na 4 april 2010):

"Voorwaarde(n) voor de verdere verlenging: een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst + loonfiches), op geen enkel ogenblik ten laste zijn van de Belgische Staat."

Verzoeker legde in januari en maart 2010 een arbeidsovereenkomst voor, een arbeidskaart C en loonfiches en als gevolg daarvan werd op 23 april 2010 verzoekers tijdelijk verblijf toegestaan tot 4 april 2011. Ook hier vermeldt de beslissing:

"Voorwaarde(n) voor de verdere verlenging: een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst, loonfiches, ...) + recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische Staat (of OCMW) + recent schoolattest voor dochter T. + geldig nationaal paspoort."

Verzoeker was er dus van op de hoogte dat zijn tijdelijk verblijf telkens slechts werd verlengd onder de voorwaarde van bewijzen van recente tewerkstelling en dat hij niet ten laste mocht komen van de Belgische staat. Op het moment waarop uit de stukken van verzoekers dossier bleek dat hij een leefloon ontving van het OCMW, dus dat hij niet meer voldeed aan de voorwaarden voor (de verlenging van) zijn tijdelijk verblijf, heeft de verwerende partij beslist om aan verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 13, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in

het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° (...)

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° (...).”

Nu er een duidelijk wetsartikel is dat de situatie van verzoeker omschrijft als één van de situaties waarin de minister of de staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven, kan niet worden aangenomen dat er sprake is van een intrekking van een definitief geworden administratieve rechtshandeling die rechten deed ontstaan. Er is immers een uitdrukkelijke wetsbepaling die voorziet in de stopzetting van het voorwaardelijk toegekend tijdelijk verblijfsrecht. Bovendien herhaalt de Raad dat de toekenning van het verblijfsrecht aan verzoeker steeds onder voorwaarden gebeurde, waarvan hij telkens vooraf op de hoogte was gebracht.

De uiteenzetting van verzoeker inzake de theorie van de intrekking is *in casu* niet ter zake dienend en kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Nu de verwerende partij steeds vooraf aan verzoeker heeft meegedeeld onder welke voorwaarden zijn verblijf verlengd kon worden en gelet op het bepaalde in artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden, evenmin als het vertrouwensbeginsel.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel

Genomen uit de schending van het materieel motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris stelt dat de recente tewerkstelling van verzoeker niet van aard is om zijn bereidheid om niet langer ten laste te zijn van de Belgische Staat te onderstrepen, gezien deze tewerkstelling pas aanving op 13 december 2010 en reeds werd onderbroken toen verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd op 31 december 2010

Terwijl er in realiteit geen enkele onderbreking van de tewerkstelling is geweest, nu verzoeker zich op vrijdag 31 december 2010 na het werk heeft aangeboden in de gevangenis van Antwerpen en terug werd vrijgelaten op maandag 3 januari 2011

Zodat de in de aanhef van het middel genoemde beginselen geschonden zijn

Toelichting bij het tweede middel:

De motivering van de bestreden beslissing stelt dat de recente tewerkstelling van verzoeker niet kan dienen ter staving van diens bereidheid om niet langer ten laste te zijn van de Belgische Staat, omdat die tewerkstelling zou zijn onderbroken door detentie vanaf 31 december 2010.

Het is maar de vraag hoe de gemachtigde van de Staatssecretaris ervan op de hoogte kan zijn dat verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd.

Maar hoe dan ook mag er van een overheid die over dergelijke informatie beschikt, verwacht worden dat zij zich ten volle informeert alvorens een beslissing te nemen tot beëindiging van

“Overwegende dat verzoekster in de ‘memorie van wederantwoord, ingediend in het eerste beroep, een middel ontleent aan de schending van de regels betreffende de intrekking van bestuurshandelingen; dat zij betoogt dat de ingetrokken handeling rechten deed ontstaan en drie maanden na de kennisgeving ervan niet meer kon worden ingetrokken;

Overwegende dat, hoewel dat middel pas in de memorie van wederantwoord geformuleerd is, het ontvankelijk is, daar het van openbare orde is en desnoods ambtshalve aangevoerd zou moeten worden ”. (RvSt. nr.49.736 dd. 19 oktober 1994 inzake Grevisse)

het verblijfsrecht van een vreemdeling die hier al sinds 12 december 1999 verblijft en die de zorg heeft over een minderjarige van 8 jaar die in België geboren is, die in België naar school gaat sinds de kleuterklas en aan wiens verblijf mee een einde wordt gemaakt ("Het kind A., T. (11/10/2002, nationaliteit: Oekraïne) volgt de verblijfssituatie van de vader") terwijl ze niet dezelfde nationaliteit heeft als haar enige nog levende ouder (verzoeker is van Georgische nationaliteit).

Verzoeker diende zich aan te bieden in de gevangenis. Hij heeft dit speciaal gedaan op vrijdag 31 december 2010, na afloop van zijn werkdag, omdat hij niet afwezig zou moeten blijven op het werk. Verzoeker was er door zijn raadsman immers over geïnformeerd dat hij, krachtens de geldende richtlijnen van de minister van Justitie, de werkdag na de aanbieding opnieuw in vrijheid zou worden gesteld in afwachting van elektronisch toezicht. Wanneer het elektronisch toezicht (de zgn. enkelband) een aanvang zou nemen, zou hij ook tijdens de strafuitvoering beschikbaar blijven om te gaan werken.

Op 31 december 2010 eindigde de werkdag van verzoeker vroeger dan anders, zodat verzoeker zich reeds omstreeks 13 uur kon aanbieden in de gevangenis. Aldus vergemakkelijkt hij het onderzoek naar de voorwaarden voor het elektronisch toezicht door de diensten van de gevangenis.

En inderdaad werd verzoeker op maandag 3 januari 2011 bij beslissing van de gevangenisdirecteur van dezelfde datum (stuk 3) opnieuw in vrijheid gesteld.

Uit een recent attest van gevangenschap blijkt dat de strafonderbreking inderdaad een aanvang heeft genomen op 3 januari 2011 en tot op heden voortduurt (stuk 4).

Het motief van de bestreden beslissing, als zou de tewerkstelling van verzoeker onderbroken zijn door detentie, is derhalve volledig onjuist. Verzoeker heeft het Nieuwjaarsweekeinde uitgekozen om zich aan te bieden, juist om geen enkele onderbreking van zijn tewerkstelling te riskeren.

Dat de tewerkstelling zonder onderbreking voortduurt, blijkt ook uit de loonbrieven voor de maanden januari 2011 (stuk 5) en februari 2011 (stuk 6). In januari en februari 2011 verdiende verzoeker een nettoloon van 1209,016.

Uit de loonbrief van februari 2011 kan ook afgeleid worden dat verzoeker in januari 2011 21 arbeidsdagen heeft gewerkt: hij dient immers een eigen bijdrage van 21€ te betalen voor de maaltijdcheques die hij in januari 2011 heeft ontvangen.

Het motief van de bestreden beslissing is feitelijk onjuist en berust op een gebrekkige informatievergaring door de gemachtigde van de Staatssecretaris, Mocht dit foutieve motief niet zijn gehanteerd, dan is het denkbaar dat er een andere beslissing dan de bestreden beslissing zou zijn genomen» Het feit dat dit met zoveel woorden wordt uiteengezet in de al bij al beknopte motivering van de bestreden beslissing, toont het belang aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de beslissing aan dit punt (onderbreking van de tewerkstelling door detentie) heeft gehecht.

De in de aanhef van het middel genoemde beginselen zijn geschonden, Het tweede middel is gegrond."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers tijdelijk verblijf werd beëindigd aangezien hij ten laste viel van de Belgische staat. De bewering van verzoeker dat er geen onderbreking zou zijn van zijn tewerkstelling, was niet gekend door de verwerende partij op het moment van de bestreden beslissing en doet geen afbreuk aan de geldig genomen beslissing nu dient te worden opgemerkt dat verzoeker in elk geval een belasting vormde voor het Rijk en dat de tewerkstelling zeer recent is. Verzoeker toont geen schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State. De verwerende partij merkt op dat haar geen onzorgvuldig gedrag kan worden verweten nu verzoeker niet aantoonde dat de beslissing steunt op een verkeerde voorstelling van feiten.

3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betwist het motief van de bestreden beslissing dat zijn tewerkstelling "niet van die aard (is) om zijn bereidheid om niet langer ten laste te zijn van de Belgische staat te onderstrepen gezien deze tewerkstelling pas aanvang op 13/12/2010 en reeds werd onderbroken toen betrokkene van zijn vrijheid werd beroofd op 31/12/2010."

Uit de stukken van het dossier blijkt dat aan verzoeker telkens een tijdelijke verblijfsmachtiging werd toegestaan onder welbepaalde voorwaarden. Zo werd aan verzoeker op 9 februari 2009 de verlenging van zijn tijdelijk verblijf tot 4 april 2010 toegestaan met als voorwaarde voor verder verlenging: "Voorwaarde(n) voor de verdere verlenging: een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van

effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst + loonfiches), op geen enkel ogenblik ten laste zijn van de Belgische Staat.” Op 23 april 2010 werd verzoekers tijdelijk verblijf toegestaan tot 4 april 2011. Ook hier vermeldt de beslissing:

“Voorwaarde(n) voor de verdere verlenging: een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst, loonfiches, ...) + recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische Staat (of OCMW) + recent schoolattest voor dochter T. + geldig nationaal paspoort.”

Verzoeker was er dus van op de hoogte dat zijn tijdelijk verblijf slechts werd verlengd onder de voorwaarde van bewijzen van recente tewerkstelling en dat hij niet ten laste mocht komen van de Belgische staat.

Artikel 13, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° (...)

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° (...).”

Uit een verklaring van het OCMW van Antwerpen van 21 januari 2011 blijkt dat verzoeker van 1 juni 2010 tot en met 31 december 2010 een leefloon ontving van het OCMW. Op 21 januari 2010 legde verzoeker tevens een arbeidsovereenkomst voor, opgesteld op 9 december 2010, waaruit blijkt dat hij wordt tewerkgesteld voor onbepaalde duur. Nu verzoeker gedurende zes maanden een leefloon ontving van het OCMW en bijgevolg zes maanden ten laste was van de Belgische Staat, is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden die aan zijn verblijf werden gesteld en toepassing heeft gemaakt van artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. De toevoeging dat het recent bewijs van tewerkstelling van verzoeker niet van aard is om zijn bereidheid om niet langer ten laste te zijn van de Belgische Staat te onderstrepen gezien deze tewerkstelling pas aanving op 13 december 2010 en reeds werd onderbroken op 31 december 2010 toen verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd, doet hieraan geen afbreuk.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing is dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden die aan zijn verblijf werden gesteld. Verzoeker ontkent niet dat hij gedurende zes maanden een leefloon ontvangen heeft van het OCMW en bijgevolg niet meer voldeed aan de voorwaarden die aan zijn tijdelijk verblijf gesteld werden, zodat hij het hoofdmotief van de bestreden beslissing geenszins betwist.

De omstandigheid dat verzoeker een recente arbeidsovereenkomst voorlegde waarvan de verwerende partij meende dat deze niet verder kon worden uitgevoerd wegens gevangenschap van verzoeker, steunt op de gegevens van het dossier. Uit informatie verstrekt door de gevangenis te Antwerpen, blijkt dat verzoeker werd opgesloten sinds 31 december 2010 en dat de voorziene datum voor het verstrijken van de straf 11 november 2011 is. De vaststelling in de bestreden beslissing *“Hij legt weliswaar ook een recent bewijs van tewerkstelling voor, maar de tewerkstelling bij het OCMW waarvoor hij een arbeidsovereenkomst en 1 loonfiche voorlegt, is niet van die aard om zijn bereidheid om niet langer ten laste te zijn van de Belgische Staat te onderstrepen gezien deze tewerkstelling pas aanving op 13/12/2010 en reeds werd onderbroken toen betrokkene van zijn vrijheid werd beroofd op 31/12/2010”* steunt bijgevolg op de stukken van het dossier en is niet kennelijk onredelijk.

Waar verzoeker in het middel aanhaalt dat hij onder elektronisch toezicht staat en dat hij bijgevolg zijn arbeidsovereenkomst wel verder kan uitvoeren, en waar hij stukken bij zijn verzoekschrift voegt waaruit blijkt dat zijn strafuitvoering is onderbroken sinds 3 januari 2011, dat hij een vergunning strafonderbreking heeft omdat hij in de voorbereidingsfase elektronisch toezicht is en dat hij loonfiches voorlegt voor januari en februari 2011, merkt de Raad op dat deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden en de verwerende partij er bijgevolg geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Bovendien herhaalt de Raad dat de informatie inzake verzoekers strafonderbreking geen afbreuk doet aan het hoofdmotief van de bestreden beslissing, namelijk dat verzoeker zes maanden een leefloon ontvangen heeft van het OCMW waardoor hij niet tegemoet komt aan minstens één van de voorwaarden gesteld aan zijn verblijf, namelijk op geen enkel ogenblik ten laste zijn van de Belgische Staat of het OCMW.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de verwerende partij, nu zij ervan op de hoogte was dat verzoeker een gevangenisstraf diende te ondergaan, zich verder diende te informeren over de modaliteiten van deze straf zodat kon vastgesteld worden dat verzoekers strafuitvoering werd onderbroken en hij dus kon verder werken.

De Raad merkt op dat het volstaat dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan zijn verblijf. Zoals reeds gesteld, was één van de voorwaarden dat hij op geen enkel ogenblik ten laste mocht vallen van de Belgische Staat. Verzoeker betwist niet dat hij gedurende zes maanden ten laste is geweest van het OCMW. De omstandigheid dat de verwerende partij inzake het door verzoeker voorgelegde arbeidscontract toevoegt dat de uitvoering ervan reeds werd onderbroken op 31 december 2010 door een gevangenisstraf, steunt op de stukken van het dossier. Het getuigt niet van onzorgvuldigheid dat de verwerende partij hier geen verder onderzoek naar heeft verricht, nu het reeds volstond om te verwijzen naar het feit dat verzoeker gedurende zes maanden heeft genoten van OCMW-steun om vast te stellen dat hij niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan zijn verblijf. De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET